(پښتو)

أنا مسلم

زه مسلمان یم

د دکتور محمد بن اِبراهیم په قلم

د اسلام د پېژندګلوۍ په اړه لیکل شوې وینا

بسم الله الرحمن الرحيم

شركاء التنفيذ:

دار الإسلام　جمعية الربوة　رواد الترجمة　المحتوى الإسلامي

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Telephone: +966114454900

ceo@rabwah.sa

P.O.BOX: 29465

RIYADH: 11557

www.islamhouse.com

زه مسلمان يم او د دې معنى دا ده چې زما دين اسلام دى.

اسلام يوه ستره او سپېڅلې کلمه ده چې له لومړي څخه تر آخره پورې پيغمبرانو خپل مينځ کې يو بل ته په ميراث پرېښې ده. او دا کلمه لوړې معناوې او لوى ارزښتونه د ځان سره لري. دا د خالق په وړاندې د غاړه ايښودلو، خبره منلو او تابعدارې کولو معنى لري. دا د فرد او ټولې لپاره د سولې، آرامۍ، خوښۍ، امنيت او هوساينې معنى لري. له همدې امله د سلام او اسلام کلمې په اسلامي شريعت کې تر ټولو زيات کارول شوي دي. نو سلام د الله - تعالى - له نومونو څخه يو نوم دى، او د مسلمانانو تر منځه ښه راغلاست په سلام سره کيږي، او د جنتيانو تر منځ

سلام هم په همدې کملې سره کیږي. او رښتینی مسلمان هغه دی چې د ژبې او د لاس د ضرر څخه یې مسلمانان په امن وي. اسلام د ټولو انسانانو لپاره د خیر دین دی، هغه د دوی لپاره پراخه دی او په دنیا او آخرت کې یې د نیکمرغۍ لار ده. لدې امله اسلام په داسې یوې بنې سره راغی چې ورروستی، شامل، پراخه او روښانه دین دی، دروازې یې د هر چا پر مخ خلاصې دي، د خیلونو او رنګونو تر مینځ توپیر نه کوي، بلکې - ټولو - خلکو ته په یو نظر ګوري. په اسلام کې هیچاته ځانګړتیا نشته، مګر لدې دین څخه د هغه د زده کړو په اندازه . لدې امله یې ټول برابر نفسونه مني، ځکه چې د فطرت موافق دی. هر انسان په فطري توګه د دې باور سره پیدا کیږي چې :

خیر، عدالت، ازادي، او رب خوښوي، په عبادت یې اقرار کوي چې یوازې همغه له هر چا پرته د عبادت مستحق دی. او لدې فطرت څخه هیڅوک نه اوړي مګر د یو اوړېدونکي په وجه چې ورته یې بدل کړي (فطرت). او دا دین خلکو ته د خلکو خالق، مالک، او معبود خوښ کړی دی.

او زما د اسلام دین ماته راښایي چې زه به په دې دنیا کې ژوند کوم، او له مرګ نه وروسته به یوې بلې نړۍ ته انتقالیږم، چې هغه تلپاتي کور دی، په کوم کې به چې د خلکو تګ جنت او یا اور ته وي.

او زما د اسلام دین ماته په ځینو چارو امر کوي او له ځینو نورو مې منع کوي؛ نو کله مې چې اوامر پر ځای کړل، او له منهیاتو څخه مې ځان وساته نو په

دنیا او اخرت کې به نیمکرغه یم، او که غفلت مې وکړ نو په دنیا او آخرت کې به د غفلت او تقصیر په اندازه بدبخته شم. او تر ټولو لوی کار چې اسلام پرې ماته امر کړی دی هغه د الله توحید دی؛ نو زه ګواهي ورکوم، او کلکه عقیده ساتم چې الله زما خالق او معبود دی. نو عبادت نه کوم مګر د یو الله؛ هغه سره د محبت له امله، او د هغه له جزا څخه د ویرې له امله، او د هغه د ثواب په تمه، او پر هغه د توکل له مخې. او دا توحید د الله تعالی په یووالي او د هغه د پیغمبر محمد صلی الله علیه وسلم په پیغمبرۍ باندې په ګواهۍ ورکولو کې رانغښتل شوی. نو محمد - صلی الله علیه وسلم - د پیغمبرانو وروستی دی؛ الله د مخلوقاتو لپاره رحمت رالیږلی، او د نبوت او رسالت

لېږی یي پرې پای ته رسولي ده، نو له هغه وروسته بل نبي نشته، هغه د يو عام دين سره راغلی چې د هر وخت، ځای او امت لپاره مناسب دی.

او زما دين ماته په کلکه پر ملايکو او ټولو رسولانو په ايمان راوړلو امر کوي، چې په سر کې نوح، ابراهيم، موسی، عيسی او محمد (عليهم السلام) دی.

او ماته امر کوي په هغو آسماني کتابونو ايمان راوړم چې پر پيغمبرانو نازل شوي، او د هغوی له وروستي او پای ته رسوونکي څخه پيروي وکړم، چې تر ټولو لوی يې قرآن کريم دی.

زما دين ماته امر کوي چې د آخرت په ورځ ايمان راوړم، په کوم چې خلکو ته د دوی د عملونو بدله ورکول کيږي. او ماته په تقدير په ايمان راوړلو امر

کوي، او په هغه څه په خوښۍ څرګندولو چې له خیر او شر څخه پدې دنیا کې رارسیږي، او دا چې د خلاصون لپاره له اسبابو څخه کټه واخلم. په تقدیر ایمان ماته راحت، ډاډ، صبر او د هغه څه په اړه افسوس پرېښودل رابخښي چې تیر شوي دي؛ ځکه زه په یقین سره پوهیږم چې هغه څه چې ماته رارسیږي زه ترې بچ کیدلی نه شم، او هغه څه چې راته رارسیدونکي نه وي هیڅکله به راونه رسیږي. هر څه د الله له خوا ټاکل شوي او لیکل شوي دي او ماته یوازې اسباب اخیستل او په هغه څه د خوښۍ څرګندول په کار دي چې له هغه وروسته وي.

او اسلام ماته په هغه نیکو کارونو امر کوي چې زما روح پاکیزه کوي او په هغه سترو اخلاقو چې زما رب

راخخه راضي کوي، نفس مې پاکوي، زړه مې خوشحالوي، سینه مې پراخوي، لاره راته روښانه کوي او په ټولنه کې مې یو ګټور غړی ګرځوي.

او د هغو عملونو تر ټولو لوی يې: د الله یووالی، په شپه او ورځ کې پنځه وخته لمونځونه کول، د مالونو زکات ورکول، په کال کې د یوې میاشتې روژه نیول چې د رمضان میاشت ده، او په مکه کې د بیت الله شریف زیارت کول د هغه چا لپاره چې د حج توان ولري.

زما دین تر ټولو ستر هغه څه چې ماته يې لارښوونه کړې ده، چې سینه روښانه کوي، د قرانکریم ډیر لوستل دي ځکه چې د الله کلام او تر ټولو رښتیني وینا ده، تر ټولو ښایسته، تر ټولو ستره او په زړه پورې وینا ده چې لومړیو او وروستیو علومو ته شامله ده. په

لوستلو او اورېدلو يې زړه ته سکون، راحت او خوښي ننوځي، که څه هم لوستونکی یا اورېدونکی يې په عربي ژبه نه پوهېږي او يا مسلمان نه وي. او يو له سترو شيانو څخه چې سينه پراخوي له الله - تعالی - څخه ډېرې دعاګانې غوښتل، هغه ته پناه وړل او په هره وړه او غټه کې له هغه څخه سوال کول دي. الله د هغه چا دعا قبلوي چې څوک ترې دعا وغواړي او په اخلاص سره يې عبادت وکړي.

او تر ټولو ستر هغه څه چې سينه پراخوي د الله تعالی زيات يادول دي،

زما پيغمبر - صلی الله عليه وسلم - ما ته لارښوونه کړې چې څنګه الله ياد کړم، او ما ته يې غوره هغه څه راښودلي چې الله پرې ياديږي. له هغو څخه: څلور

خبرې دي چې له قرآن څخه وروسته تر ټولو غوره وينا ده، هغه دا دي: (سبحان اللّٰه، الحمد للّٰه او لا إلٰه إلا اللّٰه، او اللّٰه أكبر).

او همدا رنګه (أستغفر اللّٰه، ولا حول ولا قوة إلا باللّٰه).

دا خبرې په سينه پراخولو او زړه ته سكون وركولو كې حيرانوونكى تاثير لري.(١)

او اسلام ماته امر كوي چې خپل عزت لوړ وساتم، له هغه څه نه چې زما انسانيت او وقار ته زيان رسوي لرې پاتې شم. او دا چې خپل عقل او اندامونه د هغه څه لپاره وكاروم د څه لپاره چې پيدا شوي دي له ديني او دنيوي ګټورو كارونو څخه.

او اسلام ماته په مهربانۍ، ښو اخلاقو، ښه چلند، او د خلکو سره په قول او عمل کې د نيکۍ کولو امر کوي، خومره يې چې زه کولی شم.

په مخلوقاتو کې تر ټولو لوی حق چې ماته پرې حکم شوی، د مور او پلار حق دی. زما دين ماته امر کوي چې له دوی سره مهربانه اوسم، دوارو ته ښېګڼه وغوارم، د خوښۍ لپاره يې هلې ځلې وکړم او ګټه وروررسوم، په ځانګړې توګه کله چې هغوی زاړه شي.

له همدې امله په اسلامي ټولنو کې ته ګورې چې اولادونه مور او پلار ته د عزت په سترګه ګوري، او احترام او خدمت يې کوي. او هر څومره چې د مور او پلار عمرونه زياتيږي، يا په ناروغۍ اخته کيږي او يا ناتوانه کيږي په همغومره کچه پرې د اولادونه

مهرباني زياتيږي. او زما دين ماته را زده کړي چې ښځه لوړ وقار او ستر حقونه لري. ځکه په اسلام کې ښځې د سړو جوړه ده، او په خلکو کې غوره انسان هغه څوک دی چې د خپلې کورنۍ لپاره غوره وي. مسلمانه زنانه په ماشومتوب کې د رضاعت، پالنې او ښې روزنې حق لري او - د ماشومتوب - پر مهال د سترګو يخوالی او د مور پلار او ورونو لپاره د زړه ميوه وي. او کله چې لويه شي، هغه باعزته او محترمه وي، سرپرست يې پرې غيرت کوي، او په خپله سرپرستۍ کې يې ساتي، خوښ نه ګڼي چې بد لاسونه ور اوږده شي، يا په ژبې سره زيان ورورسيږي، او يا په سترګو ورسره خيانت وشي. او که چېرته واده کوي، نو هغه به د الله په کلمې او ټينګې ژمنې سره وي. نو هغه به د

خاوند په کور کې عزتمنده اوسي، او په خاوند يې عزت کول، ورسره نيکي کول، او ورڅخه د ضرر دفع کول واجب دي،

او که چيرته مور وي، د هغې سره نيکي کول د الله - تعالى - د حق سره يو ځای ذکر شوي، او نافرماني او ورسره ناوړه سلوک کول د شرک او په ځمکه کې له فساد سره يو ځای ياد شوي دي،

او کله چې خور وي، نو بيا هغه څوک ده چې مسلمان ته ورسره په خپلوۍ پالنې، او پرې غيرت کولو امر شوی. او که چيرته خاله وه، نو په نيکۍ او خپلوۍ کې د مور پر ځای ده.

او که هغه نيا وي، يا د ډير عمر وي نو د اولادونو، لمسيانو او ټولو خپلوانو سره يې ارزښت نور هم

لوړېږي؛ غوښتنه يې نه رديږي، او نه يې نظر ته په سپکه ليدل کيږي.

او که له چا څخه لرې وي چې نه يې خپله وي او نه ګاونډی بيا هم عام اسلامي حق لري چې هغه ورڅخه د ضرر دفع کول، د سترګو ساتل او داسې نور حقونه دي.

او مسلماني ټولنې لا هم دغو حقونو ته د پاملرنې له حق سره درناوی لري، او په ريښتيا سره يې مراعتوي، کومو چې ښځو ته ارزښت او اعتبار ورکړی، پداسې حال کې چې په نامسلمانو ټولنو کې - ورته دا حقونه - نشته،

بيا دا چې ښځه په اسلام کې د ملکيت، اجارې، پلور، پېر، او ټولو ترونونو حق لري، همدارنګه د زده

کړې، ښوونې، کار او هر هغه څه حق لري چې د دين مخالف يې نه وي. بلکي له علم څخه ځينې هغه دی چې زده کړه يې فرض عين ده، چې پرېښودونکی يې ګناهکارېږي؛ هغه نر وي او که ښځه.

بلکه د هغې لپاره هر هغه څه دي کوم چې د سړيو لپاره دي مګر هغه څه چې خاص وي له دوی پورې پرته له سړيو او يا ځانګړې وي سړيو پورې پرته له دوی له هغو حقونو او حکمونو څخه چې د هر يو د حال سره مناسب وي چې هر يو يې په خپل ځای کې په تفصيل سره ذکر شوی دی.

او زما دين ماته د خپلو ورونو، خويندو، ترونو، ترورړيانو، ماماګانو، خاله ګانو، او ټولو خپلوانو سره د

مینې امر کوي، او د خپلې مېرمنې، ماشومانو او ګاونډیانو د حقونو د پوره کولو امر راته کوي.

او زما دین ماته د زده کړې امر کوي، او د هر هغه څه چې زما عقل، اخلاق او فکر لوړوي.

هغه ماته په عاجزۍ، حوصلې، سخاوت، زړورتیا، حکمت، ثبات، صبر، امانت، عاجزۍ، پاک لمنۍ، پاکۍ، وفادارۍ، خلکو ته خیر غوښتنې، درزق ګټلو پسې هڅې، د مسکینانو سره مهربانۍ، د ناروغانو پوښتنې، ژمنې تر سره کولو، ښو خبرو، خلکو سره په ورین تندي مخ کېدلو او تر خپلې وسې د خلکو خوشحالولو باندې راته امر کوي.

له بلې خوا مې له ناپوهۍ، کفر، بې دینۍ، نافرمانۍ، فحاشۍ، زنا، فسق، تکبر، کینې، نفرت، بد ګمانۍ،

بدپالۍ، خفګان، دروغ، نا أميدی، بخل، تنبلۍ، بزدلۍ، بې همتۍ. غصې، جذبې، بې عقلۍ، خلکو ته بد رسول، زياتې بې ګټې خبرې، د رازونو افشا کول، خيانت، وعده خلافي، د مور او پلار نافرماني، له خپلوانو سره اړيکې پرې کول، اولادونو څخه بې غوري، ګاونډي او عامو خلکو ته ضرر رسولو څخه په کلکه سره منعه کوي او ويره راکوي.

همدارنګه اسلام مې د نشه يي توکو له څښلو، د نشه يي توکو له راکړې ورکړې، په پيسو قمار وهلو، غلا، خيانت، فريب، د خلکو وېرولو، جاسوسي او د هغوی د عيبونو له پلټنې څخه منع کوي.

زما دين اسلام د مال ساتنه کوي پدې کې د سولې او امنيت خپرول دي. له همدې امله يې په امانت

ټينګار کړی، او امانتګر يې ستايلي، او د ښه ژوند او په آخرت کې يې جنت ته د ننوتلو وعده ورکړې، او غلا يې حرامه کړې، او غل ته يې په دنيا او آخرت کې د عذاب ګواښ کړی دی.

زما دين د روحونو ساتنه کوي، لدې امله يې له حق پرته د نفس وژل او په نورو هر ډول تيری حرام کړی که څه هم په لفظي توګه وي.

بلکې پر خپل ځان باندې يې تجاوز کول حرام کړی دی، او چا ته يې اجازه نده ورکړې چې خپل عقل فاسد کړي، او يا خپله روغتيا ويجاړه کړي او يا ځان ووژني.

او زما اسلام دين آزادی تضمينوي او ټينګوي يې. په اسلام کې انسان د فکر کولو، خرڅولو، پيرلو،

سوداګرۍ او تګ راتګ ازادي لري، او همدا رنګه ازادي لري چې د ژوند له ښو څیزونو څخه خوند واخلي لکه: خوړل، څښل، اغوستل او اورېدل، تر دې چې د حرامو مرتکب جوړ نه شي چې بیا ده او یا نورو ته ضرر ولري.

او زما دین ازادي کنټرولوي. چاته اجازه نه ورکوي چې پر بل تجاوز وکړي او نه هم چاته اجازه ورکوي چې په ازادانه توګه له حرامو خوند واخلي کوم چې د ده مال، نیمګرتیا او انسانیت له منځه وړي.

او که تاسو هغو کسانو ته وګورئ چې په هر څه کې یې ځان ته ازادي ورکړې، او د ځان ټولې غوښتنې یې منلې پرته لدې چې کوم دیني اصل او یا عقل یې منع کړي، - تاسو به ليدلی وای چې دوی د بدبختۍ او

کړاوونو په تر ټولو ټیټه کچه کې ژوند کوي، او له دوی څخه به ځيني تاسو ليدلی وای چې غوښتل به يې ځان وژنه وکړي؛ - دا ټول - له اضطراب څخه د خلاصون په هيله.

زما دين ماته د خوړلو، څښلو، ويده کېدو او خلکو ته د خطاب کولو تر ټولو غوره آداب را زده کوي.

او زما دين ماته په پير او پلور او د حقوقو په غوښتلو کې د زغم درس راکوي. دا ماته د دين د سرغړونکو په وړاندې د زغم درس راکوي. زه پر هغوی ظلم نه کوم او نه هم دوی ته زيان رسوم، بلکې له دوی سره نيکي کوم او هيله لرم چې خير ورته ورسوم. د مسلمانانو تاريخ ددې ګواهي ورکوي چې د سرغړوونکو په وړاندې د دوی زغم دومره - لوی -

و چې له دوی څخه مخکې هیڅ قوم نه و پیژندلی. مسلمانانو د مختلفو دینونو د خلکو سره یوځای ژوند کړی دی او هغوی د مسلمانانو تر واکمنۍ لاندې راغلي دي. مسلمانانو – له هر چا سره – د انسانانو تر منځ تر ټولو ښه چلند کاوه. او په ټوله کې اسلام ماته غوره آداب، نیک تعامل، او هغه عالي اخلاق را زده کړل چې زما ژوند پرې سوتره کیږي او خوښۍ مې پرې بشپړیږي. او له هر هغه څه څخه یې منع کړی یم چې زما د ژوند روښنايي له منځه وړي او د ژوند ټولنیزې بنې، نفس، عقل، مال، عزت او ناموس ته زیان رسوي. او څومره چې زه دا زده کړې اخلم په همغومره اندازه مې نیکمرغي لوییږي. او زما د بې پروایۍ او کوتاهۍ په اندازه، زما خوښي همغومره

کمیږي څومره چې ما له دې تعلیماتو څخه کم کړي دي.

او هغه څه چې تېر شول معنا یې دا نده چې زه معصوم یم نه خطا کیږم، او نه تیروتنه کوم، زما دین زما انساني فطرت او زما کمزوري په پام کې نیسي، نو له ما څخه خطاء، نیمګړتیاوې او غفلت را منځ ته کیږي. لدې امله یې راته د توبې، بخښنې غوښتلو او الله ته د ستنیدو دروازه پرانستې ده. توبه زما د نیمګړتیاوو اغیزې له منځه وړي، او زما د رب سره زما موقف لوړوي.

او د اسلام د عقایدو، اخلاقو، آدابو او راکړې ورکړې ټولو تعلیماتو سرچینه قرآن کریم او سپېڅلې نبوي سنت دي.

او په پای کې په کلکه وایم: که د نړۍ په هر ګوټ کې انسان د اسلام د دین واقعیت ته د عدالت او بې طرفۍ په سترګه وګوري، بله لار به ونه لري پرته لدې چې قبول یې کړي، خو مصیبت دا دی چې د اسلام مبارک دین دروغجنو تبلیغاتو او یا هم اسلام ته د ځینو منسوبو کسانو د کړنو په واسطه بدنامیږي، هغه کسان چې په خپله یې اسلام ندی عملي کړی.

او که څوک یې حقیقت ته وګوري لکه څرنګه چې دی، او یا د هغو مسلمانانو حالاتو ته وګوري چې ټینګ پرې ولاړ دي نو هیڅکله به یې په منلو او پکې په شاملیدلو کې زړه نازړه نه شي. هغه ته به څرګنده شي چې اسلام د انسانانو د خوښۍ، سولې، امنیت او د عدالت او نیکمرغۍ د ترویج غوښتنه

کوي. اسلام د ځينو پيروانو د انحرافاتو په اړه، که هغه
لږ وي يا ډير- په هيڅ حالت کې دا جواز نلري چې
په دين باندې حساب کړل شي، او يا يې له امله د دين
عيب وويل شي، بلکه اسلام له هغوی څخه بې زاره
دی. د انحراف پايلې پخپله انحراف کوونکو ته
ورګرځي، ځکه اسلام دوی ته پدې سره امر ندی
کړی؛ بلکې هغوی يې منع کړي او د انحراف له امله
يې ورته ګوت څنډنه کړې ده، د هغه عمل له امله
دي چې دوی پرې راتک کړی، سربيره پردې، عدالت
تقاضا کوي چې د هغو کسانو وضعيت بنه وليدل شي
چې په حقه سره په دين ودريدلي دي، امرونه او
حکمونه يې پر ځان او نورو پر ځای کوي، نو يقينا
چې دا د دين لپاره زړونه له عزت او وقار څخه

ډکوي. نو اسلام د نصیحت او تهذیب هیڅ کومه کوچنۍ او لویه نده پریښې مګر دا چې تېنګار يې پرې کړی، او همدا رنګه هیڅ ناوړه او مفسد کار يې ندی پریښی مګر دا چې ورڅخه يې منع فرمایلې ده، او د هغې له لارې څخه يې خلک اړولي دي.

په دې توګه اسلامي چارو ته په درنه سترګه لیدونکي، او هغوی چې شعائر يې پر ځای کوي تر ټولو نیکمرغه خلک دي، او د ځاني روزنې په تر ټولو لوړه مرتبه کې دي، دوی په خو خویونو او لوړو اخلاقو سره ځان روزلی، دوی ته پدې باندې نږدې او لرې، موافق او مخالف ګواهي ورکوي.

او يوازې د هغه مسلمانانو افراطي حالت ته ليدل،چې د سمې لارې څخه يې پښه خويدلې ده هيڅکله انصاف ندی، بلکې دا په خپل ذات کې ظلم دی.

په پای کې دا هر هغه چا ته بلنه ده چې مسلمان نه دی، چې د اسلام په پېژندلو ټينګار وکړي او پکې داخل شي.

او څوک چې غواړي اسلام ته داخل شي بل هيڅ کار ته اړتيا نه لري پرته لدې چې د الله په يوالي او د محمد صلى الله عليه وسلم په پيغمبرۍ ګواهي ورکړي. او له دين څخه هغه څه زده کړي چې له مخې هغه څه وکړی شي چې الله تعالى پرې فرض کړي دي. او هر څومره يې چې زده کړه او عمل زياتيږي، همغومره يې

نیکمرغي زیاتیږي، او د خپل رب په وړاندې یې
مرتبه لوړیږي.